

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Jupiter.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

DE FULMINE. CAP. XXV.

Jovem igitur in alta sede conspicuum alato in vecti curru consecuti sumus. Quo vero eum esse Jovem agnosceremus, nullum manifestius signum fuit, quam fulmen ejus manu prætentum: quare cum id gestaminis ad Jovem præcipue pertineat, non secus ac fella, de fulmine dicere, minime alienum est ab instituto negotio futurum.

JUPITER. CAP. XXVI.

Omnibus utique vulgatum est hieroglyphicum illud: Fulmen supremi Jovis gestamen esse. Sed ut ^{Jovi cur datum fulmen.} nunc fabulas dissimulemus, veram figmenti causam afferamus: si quidem hoc ipsius fulminis naturam exprimere videtur, quod quidem ita fit. Calor interdum per refrigeratum à ventis aëra conspersus, ubi contrariæ naturæ viribus sollicitari cœpit, sese in globum colligit, & adversus algorem validissime reluctatur: urget algor ventis ingruentibus, ille sese magis ac magis adstringit, quoque angustius premitur, eo validior evadit, ac simulac extremam intentari sibi vim intelligit, totis erumpit viribus, crassioreq; aere, qui circumfusus est, disrupto, viam sibi cum strepitu & incendio patefacit. Suprema vero illa pars elementorum, unde calor emanat, cum Jovi sit attributa, ideo illum vetustas, fulgura & fulmina ciere confinxit, Signaq; Jovis passim cum fulmine fieri consueverunt, cum uno quidem frequentissime: sed & cum duobus fulminibus aliquando Jovi statua posita est: ut apud Elidem Olympiæ Jovis Horcii nuncupata: ea quidem severa minacique effigie, utraq; intenta manu fulmina tenebat, juxta quam pugiles in certamen descensuri super mactati Porci exta jurabant, nihil se dolo malo facturos, aut secus quam Olympiæ leges paterentur aufuros.

FAMA LONGE LATEQUE PROPAGATA. CAP. XXVII.

Illud vero præcipuum fulminis significatum est, ut vocem procul auditam, hoc est, famam rerum ^{Varia fulminis significata.} gestarum longe lateque per immensa terrarum spatia diffusam expatiamque præ se ferat. Transiit & illustrem præclari facinoris memoriam, in longam annorum seriem propagatam. Ægyptii enim sacerdotes hujusmodi gloriæ amplitudinem ostendere si vellent, Vocem, ut ipsi dicunt, aeris quippe tonitrum, hoc est, ipsius fulminis imaginem describebant. Nihil enim magis, nihil validius, nec terribilius tonitru sonare constat. Eaque de causa Apelles pictor, (uti in Armorum commentario diximus) cum Alexandri effigiem pingeret, fulmen in ejus manu posuit, quo nominis ejus amplitudinem ex rebus ab eo gestis longe lateque propagatam, & memoria numquam intermoritura celebrem indicaret. Posita ea tabula (ut Plinius ait) in templo Dianæ Ephesiæ, 10. talentis auri picta. Eo vero artificio fuit, ut digiti eminere viderentur, & fulmen extra tabulam esse. Sedenim Lyfippus statuarius factum ut adulationis plenum improbavit, quare hastam ipse in manu Regis posuit: qui quidem, si vera quis de Alexandro, non fabulas conscripsisset, famam ejus ne una quidem atate superfuturam judicaret, nedum id assequi meritus sit, ut divini honores ei decernerentur, datis ad Græciæ civitates literis, ut se decreto publico Deum instituerent. Ea res cum matrem Olympiam etiam offendisset, magnæ integritatis sceminam, Rex ipse ut inceptum excusaret, & institutum suum approbaret, insigne volumen ad matrem suam conscripsit, ut apud Cyprianum legi: quo rationes multas ostendit, Regibus suis Apotheosin decernere, atque hinc majorum Regum memoriam servari, indeque colendi & sacrificandi ritum inolevisse. Sane quidem Athenienses ipsi, qui doctrina & sapientia semper insignes habiti sunt, cum xii. tantum Deos antea colerent, Alexandrum tertium decimum appellare, honoresque illi adhuc viventi instituire, qui tamen vulneribus sæpe confosus, morbisque tentatus, ac postremo vita functus, se mortalem ostendit, qui Deorum interim concilio adjectus erat. Quare Lacedæmonii literis acceptis, argute libereq; admodum more suo responderunt, ^{Nimirum Damis. Plutar. in Apph.} ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος θεός ἐστιν, ἔγωγε θεός, Quandoquidem Alexander vult esse Deus, esto Deus, quo decreto id declaratum voluere, nullam aliam fuisse causam, neque meritum aliud cur Deificatio esset Alexandro decernenda, nisi quod ipse ita vellet. Caterum is, qui adhuc vivens divinis honoribus inhæbat, ne communibus quidem post obitum justis honestabatur, ad gravissimam usque Olympiæ matris